

deres Repræsentanter. Det kender vi jo ogsaa herhjemme i Danmark, hvordan de første Strejker vakte Panik og Uro blandt Arbejdsgiverne, hvorledes man mente, at nu var disse Arbejdere ubrugelige for Fremtiden, fordi der blev holdt ophidsende Taler til dem. Men det er endda gaaet. Og nu viser det sig derovre, at trods Strejker og ophidsende Taler har man paa fredelig Vis sluttet Kontrakt om Arbejdet for næste Aar, og det Telegram, som Arbejderforeningens Repræsentant har sendt hjem, og hvori man opstiller en Række rimelige Reformkrav og siger, at hvis disse Reformkrav ikke gennemføres, vil hurtigt Salg være at foretrække, tyder ogsaa paa, at Salgsbegejstringen derovre har tabt sig. Man taler her om, at det vil være en Vælgning mod Øerne at lade dem komme til Amerika, men Historien kan muligvis komme til at give et andet Billede. Jackson har for øvrigt ogsaa nylig skrevet i „West-Indian News“, at han har faaet at vide, at Danmark ikke vil sælge Øerne under Krigen; han finder, det er fornuftigt, det næster ikke, at det kun er den næstbedste Udvej at sælge, og at Danmark muligt vil faa forstandigere Tanker om Værdien af sine Kolonier.

Jeg mener derfor, at som Stillingen er Øjeblikket, er der ingen som helst Grund til, at vi skulde afstaa Øerne. Det er heller ikke rigtigt, at de aarligt giver et stort Underskud. Naar vi regner med, hvad der tjenes ved danske Foretagender ovre paa Øerne, og at danske Mænd faar deres Føde og Løn derovre, saa giver de endda et Over-
skud til Danmark.

Der er ogsaa adskillige andre Forhold, der gør sig gældende. Nu søger man Trøst for Afstaaelsen — det er jo godt, at man kan trøste sig —, og jeg synes, man navnlig har søgt Trøsten i Grønland. Jeg har hørt fremhævet flere Gange, at Øerne sprogligt, kulturelt og geografisk ikke hører til Danmark. Det skal man nu være lidt forsigtig med at sige. For det første det geografiske. Grønland hører geografisk set ikke til Danmark, Island og Færøerne gør det sikkert heller ikke, og det kunde ogsaa tænkes, at vore Naboer i Mellemeuropa vil hævde, at alt Fald Jylland geografisk set hører til Mellemeuropa. Jeg tror, man skal være forsigtig med det geografiske. Men saa er der Befolkningen: den er af en anden Nationalitet. Ja, det kendes ogsaa andre Steder. Det er Grønlænderne ogsaa, og det er i Virkeligheden ogsaa Islænderne. Der er i disse Motiveringer samlet et rigt

Arsenal af Stof til Motivering af fremtidige Landafstaaelser. For øvrigt er der jo ingen, der har bestridt vor Besiddelse af Grønland, og det er selvfølgelig godt, at vi, naar vi gaar til denne Afstaaelse, endskønt de fleste siger, at det er med et beklemmt Hjerte, de gaar dertil, vil forsøge at trøste os med Udviklingen af det, vi har tilbage. Det gjorde man ogsaa efter 1864. Man søgte den Gang Trøst i, at man vilde opdyrke Hederne i Jylland. Men Hederne i Jylland kunde ogsaa have været opdyrkede, selv om vi ikke havde tabt Sønderjylland. Jeg henviser f. Eks. til, at ogsaa Tyskerne har opdyrket deres Heder. Jeg tror, at det væsentligste, 1864 bragte os, var Nederlagets Følger: Smaasind, Modløshed og Haabløshed, og at de i mange Henseender præger os endnu.

Man taler om, at vi tidligere har villet sælge disse Kolonier, og man har navnlig fundet Trøst i, at tidligere Højreministerier har betraadt den Vej. Men det er først i de senere Aar, Koloniernes Betydning for Alvor er gaaet op for Nationerne. Og dertil kommer noget ganske særligt, nemlig Gennemskæringen af Panamatangen, som giver denne Koloni en helt anden Betydning, end den nogen Sinde før har haft.

Jeg vil derfor sige, at vort Hjerte og vore Ønsker selvfølgelig er for at beholde alt derovre, og naar vi har besluttet os til at gaa med til at afstaa en af Øerne, er det slet ikke, fordi vi erkender noget Tryk fra Amerikas Side — det ærede Medlem fra Æbeltøft (N. Neergaard) sagde for øvrigt ogsaa, at et saadant Tryk ikke forelaa —, men det er for at tilfredsstille noget af den Salgsstemning, som findes herhjemme, og dog bevare det væsentligste af Øerne for Danmark, nemlig Havnen, selv om det skal blive nødvendigt at flytte den, og desuden Øen St. Croix.

Der tales om, at vi ikke kan administrere disse smaa Øer, at vi ikke har Tropeerfaring nok. Jeg henviser til, at i disse Dage er der udgaaet Indbydelse til Aktietegning i Østasiatisk Kompagni i Plantageselskaber i Bagindien, og at 40—50 Danske derovre leder Arbejderhære paa flere Tusinde Malajer og Kinesere, som dyrker Plantager, og at Danske staar i Spidsen for Tropeforetagender i Siam og i Kongo. Hvis vi blot vilde overføre Fjerdeparten af den Tropeerfaring, vi har, til de dansk vestindiske Øer, har vi mere end nok. Men det er karakteristisk at se, at det er private, der kan magte saadanne Foretagender, og med stor Lethed, medens